

Гулчини Масехҳо

ПЕШГУФТОР

Рӯҳияи ҳар миллат аз алоқае, ки ба адабӣти қавмии худ иброз ва изҳор медорад, шинохта мешавад ва ҳамчунон тарзи фикру ахлоқи ҳар қавме дар адабӣташ макнун ва мутамаркиз аст.

Алоқаи эронӣн низ ба ахлоқу маънавӣт аз адабӣтавон ба хубӣ аён мегардад, чи бисёре аз онҳо барои расидан ба мақомоти малакутӣ шахси шахис ва нафси нафиси Исои Масехро намуна ва сармашқ қарор додаанд. Масалан, яке аз намояндагони барҷастаи адабу ирфони форсизабонон лисонулғайб Хоча Ҳофиз вақте мехоҳад олами инсониятро ба олами боло мутаваҷҷеҳ созад ва ўро ба шахсияте воқеӣ ва мақоми ҳақиқӣ ва қобилияти зотии башарӣ воқиф ва огоҳ кунад, мефармояд:

Гар равӣ поку муччарад чу Масехо ба фалак,
Аз фуруғи ту ба хуршед расад сад партав.

Ва ё:

Ҳаво масехнафас гашту бод нофагушой,
Дарахт сабз шуду мурғ дар хуруш омад.

Инак, бархе аз ин ашъор, ки мансуб ба шоирони номии Эрон аст, дар ин ҷузъа чамъоварӣ намуда, ба пешгоҳи аҳли фазлу адаб тақдим медорем, ба умеди ин ки ҳар хонанда тавонад ба худованди адабу ахлоқ ва подвоҳи муҳаббату накукорӣ -- Исои Масех наздик ва аз вай баҳраманд гардад. Ёдовар мешавем, ки болои ҳар шеър ояте, ки айнан ё тақрибан мазмуни ҳамон шеър бошад, аз Инҷили шариф нақл шудааст. Албатта, чамъоварӣ ва таҳияи абёти гулчини мазкур ба қалами шахси дигаре тааллуқ дорад, ки, мутаассифона, номи муаллиф ва маҳалли нашри он дар маҷмӯа зикр нашудааст. Азбаски маҷмӯа ба забони форсӣ ба чоп расидааст ва на ҳамаи хонандагони тоҷикзабон алифбои арабиасоси форсиро ба хубӣ ёд доранд, лозим донистем, ки онро ба алифбои имрӯзаи тоҷикӣ баргардонем ва то ҳадди имкон забонавро ба забони имрӯзи мардуми тоҷик мувофиқ гардонем. Шарҳи баъзе аз калимаву ифодаҳои муваққилфаҳм низ дар поварақ оварда шудааст.

Умедворем, ки ин маҷмӯа писанди аҳли илму ҳунар ва умуман ҳаводорони назми баландпояи форсӣ-тоҷикӣ қарор хоҳад гирифт. Дар ин сурат таҳиягар худро хушбахт хоҳад донист, зеро дар давоми чанд соли иқомат дар Тоҷикистон ба мардуми ин сарзамини меҳмондӯст ва шеърпарвар саҳт унс гирифтаву меҳр бастааст. Табъан, ин маҷмӯа барги сабзест ба нишони меҳру муҳаббат ва арзи сипосу миннатдорӣ бепоён ба мардуми тоҷик ва Тоҷикистони офтобрӯя.

Рэндалл ОЛСОН

Исои Масеҳ фармудааст:
Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер
кушта шавад.

Инҷили Матто 26:52

Исои Масеҳ фармудааст:
Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо
ҳамон тавр кунед.

Инҷили Луқо 6:31

Чун теғ ба даст орай, мардум натавон кушт,
Наздики Худованд бадӣ нест фаромушт.
Ин теғ на аз баҳри ситамкорон карданд,
Ангур на аз баҳри набиз¹ аст ба чархушт².
Исо ба раҳе дид яке кушта фитода,
Ҳайрон шуду бигрифт ба даңдон сари ангушт.
Гуфто, ки киро кушти, то кушта шудӣ зор?
То боз кӣ ўро бикӯшад, он ки туро кушт?
Ангушт макун ранча ба дар кӯфтани кас,
То кас накунад ранча ба дар кӯфтаниат мушт.

(Рӯдаки)

Исои Масеҳ фармудааст:
Лекин Ман ба шумо меғўям: ба бадӣ муқобилат накун, балки ҳар кӣ ба
рухсори ростии ту торсакие занад, дигарашро низ ба сӯи ў бигардон ва агар касе
ба ту даъво карда куртаатро кашиданӣ шавад, ҷомаатро низ ба ў деҳ.

Инҷили Матто 5:39-40

Набинӣ, ки Исои Марям чӣ гуфт,
Дар он дам, ки бикшод рози нуҳуфт.
Ки пироханат гар ситонад касе,
Маёвез бо ў ба тундӣ базе.
В-агар барзанад каф ба рухсори ту,
Шавад тира аз захм дидори ту.
Маёвар ту хашму макун рӯй зард,
Бихобон ту хашму мағў ҳеҷ сард.

(Фирдавси)

¹ Набиз – шароби хурмо; шароб, май.

² Чархушт – зарф ё ҳавзчаи махсусе, ки дар он ангурро пахш карда обашро мегиранд.

Исои Масеҳ фармудааст:

Каломеро, ки ман ба шумо мегӯям, руҳ ва ҳаёт аст.

Инчили Юҳанно 6:63

Ҷонат ба сухан пок шавад, з-он ки хирадманд

Аз роҳи сухан бар шавад аз чоҳ ба ҷавзо.

Некӯ ба сухан шав, на бад-ин сурат аз азерок

Воло ба сухан гардад мардум, на ба боло.

Зинда ба сухан бояд гаштан-т, аз азерок

Мурда ба сухан зинда ҳамекард Масеҳо.

(Носири Хусрав)

Яҳудӣ гуфтанд, ки падари мо Иброҳим аст. Исо ба эшон гуфт: агар авлоди Иброҳим мебудед, аъмоли ӯро ба ҷо меовардед, валекин шумо мехоҳед маро букушед ва ман шахсе ҳастам, ки бо шумо ба ростие ки аз худо шунидаам, сухан мегӯям.

Инчили Юҳанно 8:39-40

Худо номеро, ки фавқ аз ҳамаи номҳост, ба Исо бахшид.

Мардум машумор бевафоро,

Ҳарханд насаб барад ба одам.

Кас ҳамчу Масеҳ нест, ҳарханд

Модар-ш бувад ба ном Марям.

Исои Масеҳ фармудааст:

Ман нони ҳаёт ҳастам, касе ки назди ман ояд, ҳаргиз гурусна нашавад.

Инчили Юҳанно 6:35

Он хон, ки Масеҳ аз ӯ биёмад,

Ороста аз Раҳими Раҳмон.

Хон пеши туст, лекин аз ҷаҳл

Ту гурусна бар ӯву атшон .

Аз нома хабар надорӣ, эрок

Бархонда най магар ки унвон.

(Носири Хусрав)

Петрус муварраф ба ғарқ шуда фарёд баровард: Худо вандо, маро дарёб.
Исо бедаранг даст оварда ўро гирифт.

Инчили Матто 13:30-31

Гурӯҳе бисёр аз ақиби Исо шитофтанд, пас эшонро пазируфтаву эшонро аз малакути Худо эълон менамуд ва ҳар кӣ эҳтиёҷ ба муолиҷа дошт, сиҳат мебахшид.

Инчили Луқо 9:11

Дастӣ худой гиру аз ин жарф чаҳ бар ой,
Ғар бо ҳазор ҷавру ҷафову мазаламӣ.
Эй дардманд мард, машав хира бар табиб,
Зеро нишаста бар дари Исо ибн Марямӣ.

(Носири Хусрав)

Исо ба баворати малакути Худо мавъиза менамуд ва мегуфт: вақт тамом шуд ва малакути Худо наздик аст, пас тавба кунед ва ба Инчил имон оваред.

Инчили Марқус 1:15

Хез, эй дил, зин барафган маркаби таҳвилро,
Вақф кун бар нокасон ин олами таътиро.
Пок дор аз хатти маънӣ ҳарфи рангу бӯйро,
Маҳв кун аз лавҳи даъво нақши қолу қилро.
Мард чун Исои Марям бояд андар роҳи сидқ,
То бидонад қадри оёту ҳуруф Инчилро.

(Санои)

Исои Масеҳ фармудааст:

Ҳар кӣ ба ман имон орад, корҳоеро, ки ман мекунам, ў низ хоҳад кард.

Инчили Юҳанно 14:12

Исои Масеҳ фармудааст:

Агар касе бихоҳад маро пайравӣ кунад, мебояд нафси худро инкор намуда, салиби худро ҳаррӯза бардорад ва маро мутобиат кунад.

Инчили Луқо 9:23

Набинӣ, ки ҳар к-ӯ зи худ гашт фонӣ,
Қарини қазо гашт, соҳибқирон шуд.
Чу дар нестӣ зад дам чанд Исо,
Тани беравон аз дамаш боравон шуд.

(Санои)

Исои Масеҳ фармудааст:

Агар ҷаҳон шуморо душман дорад, бидонед, ки бештар аз шумо маро
душман доштааст. Агар аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон хосони худро дӯст медошт.
Лекин чун аз ҷаҳон нестед, балки ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин ҷиҳат
ҷаҳон бо шумо душманӣ мекунад.

Инҷили Юҳанно 15:18-19

Исо ба он касоне, ки ўро қабул карданд, кудрат дод, то фарзандони Худо
гарданд.

Инҷили Юҳанно 1:12

Бепадар фарзандии лохут бояд чун Масеҳ,
Ҳар кӣ з-ӯ баргашт боносут хоҳад модаре.
Ахтаре некут бояд, бар сипехри дин барой,
З-он ки андар даври ў толеъ бувад некахтарӣ.

(Санои)

Исои Масеҳ фармудааст:

Ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад ва ҳар кӣ фурӯтан созад,
сарафрозӣ ёбад.

Инҷили Матто 23:12

Ҳар к-ӯ ҳама нуқс дид дар худ,
Комилтари аҳли дин шумораш.
В-он к-ояти ҷаҳл хонд бар хеш,
Фарзонаи ростин шумораш.
В-он кас, ки ба худ фурӯ наёмад,
Пӯяндаи ҳақгузин шумораш.
Олим, ки ба ҷаҳли худ яқин шуд,
Аз ҷумлаи содиқин шумораш.
В-он кас, ки ў нест хештанбин,
Маъсуми худойбин шумораш.
Худро чу сутудае накуҳад,
Исои фалакнишин шумораш.

(Хоқони)

Исои Масеҳ фармудааст:
Он чӣ муқаддас аст, ба сагон мадиҳед ва марворидҳои худро пеши ҳукон
наандозед. Инҷили Матто 7:6

Шамъи Исо ба пеши кӯр масӯз,
Теғи ақде ба дасти маст мадеҳ.

(Ҳоконӣ)

Исои Масеҳ фармудааст:
Ҳукм макунед, то бар шумо ҳукм нашавад. Зеро ба он тариқе, ки ҳукм
кунед, бар шумо низ ҳукм хоҳад шуд. Ва чун аст, ки хасро дар хашми бародари
худ бубинӣ ва хӯбе, ки дар хашми худ дорӣ, намебинӣ? Ё чӣ гуна ба бародари худ
мегӯӣ: иҷозат деҳ, то хасро аз чашмат берун кунам. Ва инак хӯб дар хашми туст, эй
риёкор, аввал чӯбро аз хашми худ берун кун, он гоҳ нек хоеӣ дид, то хасро аз
хашми бародарат берун кунӣ.

Инҷили Матто 7: 1-5

Дида зи айби дигарон кун фароз,
Сурати худ бину дар ӯ айб соз,
Дар ҳама чизе хунару айб ҳаст,
Айб мабин, то хунар орий ба даст.
Дар пари товус, ки зарпайкар аст,
Сарзаниви пой кучо дар х(в)ар аст.
Пои Масеҳо, ки ҷаҳон менавашт,
Бар сари бозорчае мегузашт.
Мурдасаге бар гузар уфтода буд,
Юсуфаш аз ҷаҳ бадар уфтода буд.
Бар сари он ҷифа гурӯҳе қатор,
Бар сифати каркаси мурдорхор.
Гуфт яке ваҳшати ин дар димоғ,
Тирағӣ орад ҷу нафас дар ҷароғ.
В-он дигаре гуфт: агар ҳосил аст,
Кӯрии чашм аст, балои дил аст.
Ҳар кӣ бар он парда навое фузуд,
Бар сари он ҷифа ҷафое намуд.
Чун ба суҳан навбати Исо расид,
Айб раҳо карду ба маъно расид.
Гуфт зи нақше, ки дар айвони ӯст,
Дур(р) ба сафедӣ на ҷу дандони ӯст.
Айби қасон мангару эҳсони хеш,
Дида фуру бар ба гиребони хеш.

(Низомӣ)

Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт ва фарёд зада мегуфт:
“Туро ба мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадай. Ман
медонам, ки Ту кистӣ, эй Қуддуси Худо!” Исо вайро манъ карду гуфт: “Хомӯш шав
ва аз вай берун ой!” Ва дев аз вай берун шуд. Ҳама ба воҳима афтоданд ва ба
яқдигар мегуфтанд: “Ин чӣ гап аст, ки Ӯ ба қудрату қувват ба арвоҳи палид амр
мефармояд ва онҳо берун меоянд?”

Инҷили Луқо 4:33-36

Эй худо, нуқсон мадеҳ дар ҷавҳари имони ман,
Гар ба ҷуз ту дар ду олам бандапарвар гӯяме.
Ё раб, ин нафси палидам пок кун, то хешро
Ҳамчу Исо ҷовидон худро мутаҳҳар гӯяме.

(Аттор)

Ҳазрати Юҳанно фармудааст:

Чун Ӯ зоҳир шавад, монанди Ӯ хоҳем буд, зеро Ӯро, чунон ки ҳаст, хоҳем
дид ва ҳар кӣ ин умедро бар Вай дорад, худро пок месозад, чунонки Ӯ пок аст.

Рисолаи аввали Юҳанно 3:3-4

Дило, дар роҳи ҳақ гир ошноӣ,
Агар хоҳӣ, ки ёбӣ ошноӣ.
В-агар нафсу ҳаво ақлат рубоянд,
Ту медон он нафас, к-аз худ барой.
Табарро кун дил аз ҳастӣ чу Исо,
Дар ин раҳ гар биварзӣ порсой.

(Аттор)

Исои Масеҳ фармудааст:

Ду нафар, яке фарисӣ ва дигаре бочгир, ба маъбад рафтанд, то ибодат
кунанд. Он фарисӣ истода дуо намуд, ки худоё, туро шукр мекунам, ки мисли
дигар мардум ҳарису золим ва гунаҳкор нестам ва на мисли ин бочгир. Ҳар ҳафта
ду мартаба рӯза медорам ва аз он чӣ пайдо мекунам, даҳяк медиҳам Аммо он
бочгир дур истода нахост хашмони худро ба сӯи осмон баланд кунад, балки ба
синаи худ зад ва гуфт: худоё, бар мани гунаҳкор тараҳҳум фармо. Ба шумо
мегӯям, ки ин шаҳс назар ба он шаҳс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт, зеро
ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарафроз
мешавад.

Инҷили Луқо 18:10 - 14

Исои Масеҳ фармудааст:

Ҳар кӣ ҷониби Ман ояд, ўро берун нахоҳам намуд.

Инчили Юҳанно 6:37

Шунидам, ки Исо даромад зи дашт,
Ба мақсураи обиде дар гузашт.
Ба зер омад аз ғурфа хилватнишин,
Ба пояш дар уфтод сар бар замин.
Гунаҳкори баргашта ахтар зи дур,
Чу парвона ҳайрон дар эшон зи нур.
Тааммул ба ҳасраткунон шармсор,
Чу дарвеш дар дасти сармоядор.
Хиҷил зери лаб узрхоҳон ба сўз,
Сиришки ғам аз дида борон чу меғ,
Ки умрам ба ғафлат бишуд, ай дереғ.
Барандохтам нақди умри азиз,
Ба даст аз нақўй наёварда чиз.
Чу ман зинда ҳаргиз мабодо касе,
Ки маргаш беҳ аз зиндагонӣ базе.
Бираст он, ки дар аҳди тифлӣ бимурд,
Ки пиронасар шармсорӣ набурд.
Гуноҳам бубахш, эй ҷаҳонофарин,
Ки гар бар ман ояд фабиулқарин.
Нагун монда аз шармсорӣ сараш,
Равон оби ҳасрат ба шебу бараш.
Дар ин гўша нолон гунаҳгори пир,
Ки фарёди ҳолам рас, эй дастгир.
В-аз он нима обид сари пурғурур,
Турш карда бар фосиқ абру зи дур.
Ки ин мудбир андар паи мо чарост?
Нагунбахт ҷоҳил чӣ дархурди мост?
Ба гардан дар оташ дарафтодай,
Ба боди ҳаво умр бар додай.
Чӣ хайр ояд аз нафси тардоманаш,
Ки сўҳбат бувад бо Масеху манаш.
Чӣ будӣ, ки заҳмат бибурдӣ зи пеш,
Ба дўзах бирафтӣ паси кори хеш.
Ҳамеранҷам аз талъати нохушаш.
Мабодо, ки дар ман фитад оташаш.
Ба маҳшар, ки ҳозир шаванд анчуман,
Худоё ту бо ў макун ҳашри ман.

Ки гар олим аст ину гар вай ҷаҳул,
Маро даъвати ҳарду омад қабул.
Табаҳ карда айёму баргашта рӯз,
Бинолид бар ман ба зориву сӯз.
Ба бечорагӣ ҳар кӣ омад барам,
Наяндозамаш з- остони карам.
Афв кардам аз вай амалҳои зишт,
Ба инъоми хеш орамаш дар биҳишт.
В-агар ор дорад ибодатпараст,
Ки дар худ бо вай бувад ҳамнишаст.
Бигӯ, нанг аз ӯ дар қиёмат мадор,
Ки онро ба ҷаннат баранд, ин ба нор.
Ки онро ҷигар хун шуд аз сӯзу дард,
Гар ин така бар тоати хеш кард.
Надонист бечора дар боргоҳи ғани,
Ки бечорагӣ беҳ зи кибру мани,
Киро чома пок асту сират палид,
Дари дӯзахашро набояд калид.
Бар ин остон аҷзу мискиният
Беҳ аз тоату хештанбиният.
Чу худро зи некон шумурдӣ, бадӣ,
Намегунчад андар худой худӣ.
Агар мардӣ, аз мардии худ мағӯй,
На ҳар шаҳсаворе бадар бурд гуй
Пийёз омад он бе ҳунар хумла пӯст,
Ки пиндошт чун писта мағзе дар ўст.
Аз ин навъ тоат наояд ба кор,
Бирав, узри тақсирӣ тоат биёр.
Чи ринди парешони шӯридабахт,
Хи зоҳид, ки бар худ кунад кори саҳт.
Нахӯрд аз ибодат бар он бехирад,
Ки бо ҳақ ҳаку буду бо ҳалӣ бад.
Сухан монад аз оқилон ёдгор,
Зи Саъдӣ ҳамин як сухан гӯш дор.
Гунаҳкори андешанок аз худой
Беҳ аз порсои ибодатнамой.

(Саъди)

Исо берун омада анбӯҳи мардумеро дид, ба онҳо раҳмаш омад ва беморони онҳоро шифо дод.

Инҷили Матто 14:14

Савмаи Исо хони аҳли дил,
Ҳону ҳон, эй мубтало ин дар маҳил.
Ҷамъ гаштанди зи ҳар атроф халқ,
Аз зариру лангу шалу аҳли далқ.
Бар дари он савма Исо сабоҳ,
То ба дамшон ӯ раҳонад аз ҷаноҳ.
Ҷу чу фориғ гашти аз авроди хеш,
Ҷоштгаҳ берун шудӣ аз ҷои хеш.
Ҷӯқ- ҷӯқи мубтало дидӣ назор,
Шишта бар дар пурумеду интизор.
Пас дуо кардиму гуфтӣ аз худо,
Ҷоҷату мақсуд ҷумла шуд раво.
Ҷин раво гардид беранҷу ано,
Маҳзи ғаффориву икромии худо.
Ҷумлагон чун уштурони баста пой,
Ки кушодӣ зонуи эшон ба рой.
Ҷумла сиҳҳат ёфта гашта равон,
Аз дами ҷонбахви Исо дар замон.
Ҷумла бедарду алам, беранҷу ғам,
Тандурусту шодмону мӯҳтарам.
Сӯи хонаи хеш гаштандӣ равон,
Аз дами маймуни он соҳибқирон.

(Ҷалолидини Руми)

Исо ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад ва бисёре аз воғирдонаш ва шумораи зӣёди мардум ҳамроҳи ӯ мерафтанд. Вақте ки ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароваданд, ки писари ягонаи бевазани буд ва мардуми бисёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд. Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: “Гиря накун!”.

Ва наздик омада тобутро ламс намуд, тобутбардорон бозистоданд ва ӯ гуфт: Эй ҷавон, ба ту мегӯям, бархез! Мурда сар бардошта нишаст ва ба сухан даромад ва ӯ вайро ба модараш супурд. Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда мегуфтанд: “Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст ва Худо қавми худро тафаққуд намудааст.

Инҷили Луқа 7:11-16

Ту мабин з-афсуни Исо ҳарфу савт,
Он бубин к-аз вай гурезон гашт мавт.
Ту мабин з-афсунаш он лаҳҷоти паст,
Он бубин, ки мурда барҷасту нишаст.

(Ҷалолуддини Руми)

Вақте ки Яҳё дар зиндон аъмоли Масехро шинид, ду нафар аз воғирдони худро фиристод, то ки ба Ё гӯянд: “Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд бӣёяд ё мунтазири дигаре бовем?”. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Биравед ва он чӣ шинидеду дидед, ба Яҳё бигӯед: кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд ва ба мискинон башорат дода мешавад. Ва хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад”.

Инҷили Матто 11:2-6

Гуфт Исо, ки ба зоти поки ҳақ,
Мабдаи тан, холиқи ҷон дар сабақ.
К-он фусуну исми аъзамро, ки ман
Бар кару бар кӯр хондам, шуд ҳасан.
Бар тани мурда бихондам, гашт ҳай,
Бар сари лошай бихондам, гашт шай.

(Румӣ)

Иблис Исоро ба кӯҳи бисёрбаланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ё нишон дод ва ба Ё гуфт: “Агар рӯй ба замин ниҳода ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту мадиҳам”. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: “Аз Ман дур шав, эй шайтон, зеро ки навишта шудааст: Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибодат нам”.

Инҷили Матто 4:8-10

Исои Масех фармудааст:
Шахсро чӣ суд дорад, ки тамоми дунёро бибарад ва ҷони худро бибозад.
Инҷили Матто 16:26

Шинидам, ки Исо алайҳиссалом,
Тазарруъкунон гуфт, к-эй кирдугор.
Ҷамоли ҷаҳони фаребандаро,
Ҷунончи офаридӣ, ба чашмам дар ор.
Бар ин орзу чанд рӯзе гузашт,

Ҳаме кард рӯзе ба даште гузор.
Занеро дар он дашт аз дур дид,
На ағёр бо ӯ рафиқу на ёр.
Бад- ӯ гуфт Исо, ки ту кистӣ,
Чунин дур монда зи хешу табор?
Чунин дод посух, ки ман он занам,
Ки кардӣ маро муддате интизор.
Чу бивнид Исо шигифт омадаш,
Маро гуфт бо сӯҳбати зан чӣ кор?
Ба пӯзиш даромад зан он гоҳ гуфт:
Ҷаҳон аст номи ман, эй номдор.
Масеҳо бад-ӯ гуфт: бинмой рӯй,
Ки то бар чӣ дилҳо туро шуд шикор.
Бизад дасту бурқа зи рух барфиканд,
Бар ӯ кард рози ниҳон ошкор.
Яке гандапире сияҳрӯй дид,
Мулаввас ба сад гуна айбу авор.
Ба хун андарун ғарқа як даст дид,
Дигар даст карда ба ҳино нигор.
Масеҳаш бипурсид, ки ин ҳол чист?
Бигӯ бо ман, эй қаҳбаи хоксор.
Чунин гуфт, к-ин лаҳза як шӯйро,
Бад-ин даст куштам ба зории зор.
Дигар дастро з-он ҳино бастаам,
Ки шӯи дигар шуд маро хостгор.
Чу бардорам инро ба қаҳр аз мӣён,
Ба лутф он дигар гирам андар канор.
Шигифт он, ки бо ин ҳама шавҳарон,
Ҳанӯзам бакорат бувад барқарор.
Зи роҳи таачҷуб Масеҳош гуфт,
Ки эй зиштрӯ, қаҳбаи нобакор,
Чӣ гуна бакорат нашуд зоилат,
Ки дорӣ фузун шавҳарон аз шумор?
Ба посух чунин гуфт он гандапир,
Ки эй зубдаву қудваи рӯзгор.
Гурӯҳе, ки карданд рағбат ба ман,
Аз эшон надидам яке марди кор.
Касоне, ки буданд мардони мард,
Нагаштанд гирди ман аз нангу ор.
Чу ҳолам чунин аст бо шавҳарон,

Агар бикр монам, шигифтӣ мадор.
Ту низ, эй бародар, мар- ин қиссаро
Ҳамедор зи Ибни Ямин ёдгор.
Зи мардӣ агар ҳеч дорӣ насиб,
Бад-ин қаҳба рағбат макун зинҳор.

(Ибни Ямин)

Исои Масеҳ фармудааст:

Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам. Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад. Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард. Ман аз Падар илтимос хоҳам кард ва Ӯ ба шумо пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад, яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ӯро бипазирад, зеро ки ӯро намебинад ва намешиносад, лекин шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.

Инҷили Юҳанно 14:12-17

Бедиле дар ҳама аҳвол худо бо ӯ буд,
Ӯ намидидаву аз дур худоё мекард.
Файзи рӯҳулқудус ар боз мадад фармояд,
Дигарон ҳам бикунанд, он чӣ Масеҳ мекард.

(Ҳофиз)

Ҳазрати Юҳаннофармудааст:

Худо нур аст ва агар дар нур сулук намоем, бо якдигар ширкат дорем.

Рисолаи аввали Юҳанно 1:5,7

Даме бо некхоҳон муттафиқ бош,
Ғанимат дон умури иттифоқӣ.
Масеҳои мучаррадро бирозад,
Ки бо хуршед созад ҳамвисоқӣ.

(Ҳофиз)

Исои Масеҳ фармуд:

Одами нек аз ҳазинаи дили худ чизи неқӯ бар меовардад ва одами бад аз ҳазинаи дили худ чизи бад бурун меовардад, зеро ки забон аз дил сухан меғӯяд.

Инҷили Луқо 6:45

Исои Масеҳ фармуд:

Вой бар шумо, эй рикорон, ки ба қабрҳои сафедкардашуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел наҷосат пур аст.

Инҷили Матто 23:27

Қолаби ту румиву дил зангӣ аст,
Рав, ки на ин шеваи якрангӣ аст.
Бо тани румӣ дили зангӣ ки чӣ?
Ранг яке гир, дурангӣ ки чӣ?
Ранги дурангӣ ба дурангон гузор,
З-он ки дурангӣ ҳама айб асту ор.
Беҳ, ки шифочӯ чу Масеҳо шавӣ,
Беҳ, ки аз ин айб мубарро шавӣ.

(Ҷомӣ)

Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди ӯ омад ва илтимос карда гуфт: “Худовандо, хизматгори ман гирифтори фалаҷ асту дар хона хобидааст ва азобе сахт дорад”. Исо ба вай гуфт: “Ман омада ӯро шифо хоҳам дод”. Ва хизматгори ӯ шифо ёфт.

Инҷили Матто 8:5-7, 13

Наранҷам, гар ба болинам Масеҳо дер меояд,
Ки медонам, ки бар болини аз ҷон сер меояд.

(Урфӣ)

Чун Масеҳо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ӯро дид, дар ҳолати табларза хобидааст. Ва дасти ӯро ламс кард ва табларзаи ӯ қатъ шуд ва ӯ бархоста ба парастории онҳо машғул шуд.

Инҷили Матто 8:14-15

Зи васлат ёфтам сиҳат, ба тӯҳмат буд беморӣ,
Касе к-ояд Масеҳо бар сараш, бемор кай монад.

(Урфӣ)

Ва Исо наздик омаду ба онҳо гуфт: “Тамоми қудрат дар осмону замин ба ман дода шудааст. Пас, биравед, ҳамаи халқоро шогирд созед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам”.

Инҷили Матто 28:18-20

Дар калисо ба дилбаре тарсо,
Гуфтам, эй дил ба дами ту дар банд.
Раҳ ба ваҳдат наёфтан то кай?
Нанги таслис бар яке то ханд?
Эй ки дорад ба тори зуннорат,
Ҳар сари мӯи ман ҷудо пайванд.
Номи ҳақ ягона чун шояд,
Ки абу ибни рӯҳи қудус ниҳанд.
Лаби вирин кушуда бо ман гуфт,
Аз шакарханда рехт бар лаб қанд.
Ки гар аз сирри ваҳдат огоҳӣ,
Тӯҳмати кофирӣ ба мо мапсанд.
Дар сеҳ оина воҳиди азали.
Парда аз рӯи тобнок афганд,
Сеҳ нагардад бирешим, ар ўро
Парниён хониву ҳариру паранд.
Мо дар ин гуфтугӯ, ки аз як сӯ
Шуд зи ноқус ин тарона баланд.
Ки яке ҳасту нест ғайр аз ў,
Ваҳдаҳӯ лоилоҳа ило ҳу.

(Ҳотифи Исфаҳонӣ)

Исои Масеҳ фармуд:
Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дошт, лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон
ғолиб шудаам.

Инҷили Юҳанно 16:33

Калимро чӣ зарар, гар ҳашр кунад Фиръавн,
Масеҳро чӣ хатар, гар сипаҳ кашад Дачҷол.

(Қоони)

